

HELEEN VAN DEN HOVEN
ONTSPOORD

Een vrouw raakt in de ban van een youtuber.
Een obsessie die haar leven in gevaar brengt...

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

DEEL 1 – VIND

TEDNAGELIJN88

Zorgvuldig bestudeert hij zijn gezicht via de camera van zijn telefoon. De baard is precies goed. Niet te lang, niet te kort. Modieus, maar niet te opvallend. Hij zet de bril op en maakt een selfie. Dan opent hij de laptop en logt in met zijn account TedNagelijN88. Tijd om een zoekactie te beginnen. Zodra het gevraagd wordt, stuurt hij de foto van zijn telefoon naar het account. Hij drukt op de knop om het zoeken te starten. Op het beeldscherm verschijnt een groot oog. Het kijkt naar links en rechts. Af en toe zakt het ooglid omlaag om daarna meteen weer te openen. Zo zien de gebruikers van de zoekmachine dat er iets gebeurt op de achtergrond. Terwijl het systeem zoekt, verwijdt hij de bestanden uit de downloads van de laptop. Dan kijkt hij hoe ver het programma is met de actie. Het oog kijkt hem even aan, knippert en draait weg. Mooi. Hoe langer het zoeken duurt, hoe beter. Hij sluit de laptop en pakt zijn telefoon en hoed van het bureau. Voor de spiegel in de lift knoopt hij zijn colbertje dicht en controleert of de hoed recht staat. Wanneer de liftdeuren openen, staat hij klaar om de buitenwereld tegemoet te treden, in dit geval een afspraak met Europol.

1

HARRIET

De trein rijdt langs de berghelling en versnelt. Een vakwerkhuis schiet voorbij, een weide met koeien. De stammen van dennenbomen die eerder nog een rij verticale lijnen waren, vervagen tot een bruingroen waas. Na de bocht worden de bergen aan de overzijde zichtbaar, de besneeuwde toppen daarachter, en dichterbij de spoorbrug. Het duurt niet lang voor de wielen over de brug ratelen. Kort daarna mindert de locomotief snelheid, de trein duikt omlaag, de helling af, waar hij het zwarte gat van een tunnel ingaat. In de duisternis is de kring van licht die de koplamp tegen de wanden van de grot tekent, het enige teken dat de trein vooruit gaat. Een flauwe bocht, dan is in de verte een lichte cirkel te zien, een rond blauw gat dat langzaam groter wordt, het einde van de tunnel.

Onverwacht schuift iets voor het gat. Een stem klinkt: ‘Nee, Loco!’

Voor het einde van de tunnel verschijnt een glimmende, amberkleurige bol met de zwarte pupil van een katten oog. Het oog maakt plaats voor een steeds groter wordende kattenneus. Ook die verdwijnt, net als een enorme klauw die zich verschrikt terugtrekt voor de aanstormende trein. Te laat. Abrupt kantelt het beeld tot het stil blijft staan op een scheefliggend stuk rails, met daarachter de vage contouren van een raam en een wegsprin-

tende kat. Het beeld gaat een moment op zwart, maar schakelt al snel over naar een andere camera. Acht van de dertien wagons zijn ontspoord, en een klagend gemiauw geeft aan dat ook de kat niet ongeschonden uit de strijd is gekomen.

‘Is hij gewond?’

De toeschouwers verdringen zich boven het beeldscherm van mijn telefoon. Ik ben de enige klant in Coffee Conscious en de eigenaar en de dienstdoende barista hebben de toonbank verlaten om mee te kijken. Even zijn ze niet in Berkeley in Californië, maar in het huis van de Trainman op een ander continent.

De camera zoomt uit en geeft een bovenaanzicht van het dal, waar de treinwagons kriskras over de rails liggen. Waar is die kat heen?

‘Nee, ik wil de kat zien,’ zeg ik, alsof ik daarmee de app zou kunnen beïnvloeden.

‘Liever een kat dan een vent, hè, Harriet?’ zegt de barista.

De camera zwaait opzij en toont het blonde achterhoofd van de modelbouwer van het emplacement die de kat in zijn armen neemt en zorgvuldig de neus van het dier inspecteert.

‘Klotekat,’ zegt hij, maar zijn stem klinkt warm. ‘Je weet toch dat je hier niet mag lopen.’

Ik versta een aardig woordje Nederlands, omdat ik jarenlang een Nederlandse pleegmoeder heb gehad, maar gelukkig verschijnen zijn woorden ook naar het Engels vertaald in beeld.

De kat miauwt. Dat wordt niet ondertiteld.

‘Hij heeft pijn!’ roept Tomas, de eigenaar van het café.

Ik glimlach naar hem. ‘Nee hoor, hij stelt zich aan. Hij weet dat zijn baasje dan niet boos kan worden.’

We zien hoe het baasje de kat buiten de deur zet, en dan terugkomt om de ontspoorde treinwagons een voor een van het emplacement te tillen.

In Coffee Conscious rinkelt de deurbel om de volgende klant aan te kondigen.

Ik kijk op wanneer mijn vriendin met zonnehoed en bloemetjesjurk de zaak binnenstapt, mijn unieke Nique. Ik zie hoe ze een snelle blik op de klok werpt. Ze is een paar minuten te laat, maar ik heb Tomas aardig afgeleid met het filmpje. Glimlachend geeft ze me een kus.

‘Hé Nique,’ zegt Tomas dan zelf, ‘moet je kijken! Dit is echt iets voor jou. Modeltreinen!’

Met genoegen zie ik hoe Nique bijna in de telefoon kruipt voor een blik op het leven van Trainman.

‘*Oh my god!* Je zult toch zoveel treinen hebben! En die kamer, hoe lang is die wel niet? Helemaal vol!’ Een tijd lang bekijkt ze hoe de handen van de modelbouwer de treinen naast het emplacement zetten terwijl hij binnensmonds mopperend de schade opneemt. Zelf komt hij nauwelijks in beeld, de camera’s zijn er voor de treinen. ‘Wie is dat, hoe kom je eraan?’

‘Die heb ik op YouTube gevonden, hij maakt filmpjes over zijn modeltreinen en zijn kat. Ik dacht meteen aan jou.’

‘Er zijn er nog meer?’

Ik moet lachen om haar enthousiasme. ‘Ja, hij plaatst elke week wel wat filmpjes.’

‘Van zichzelf? Het lijkt mij maar niks.’

‘Sommige mensen zijn exhibitionisten van nature.’

‘Hij ook?’

‘Nou je het zegt, geen idee hoe hij eruitziet. Dit was een livestream van een nieuwe baan, die is bijna viraal gegaan, vanwege die kat. Kijk maar: duizenden views.’

Vanuit een andere hoek zien we hoe de modelbouwer een monumentale gang in loopt. De kat hinkt miauwend voor hem uit. Van Trainman zien we alleen de rug.

‘Trainman is een uitzondering. Het gaat hem om zijn treinen en zijn kat. Vandaar dit YouTube-kanaal. Hij heeft er ook een met kattenfilmpjes.’

Op mijn telefoon zien we hem verschrikt bukken. Zijn kat heeft

een spoor van rode pootafdrukken achtergelaten op de marmere tegels van de gang. Hij tilt het diertje op, en verdwijnt ermee door een andere deur.

‘Hij lijkt niet zwaargewond, hoor,’ zeg ik wanneer het stil blijft naast me.

Nique heeft de telefoon naar zich toegetrokken en staart gefascineerd naar het beeldscherm.

‘Die kat overleeft het wel, Nique.’

‘Hè, wat?’ Nique kijkt op alsof ze heel ver weg was met haar gedachten. ‘O, die kat? Zo’n wondje is niks. Nee, het is gek, die gang... Het is net of ik dat huis ken. Dat is toch niet hier in Berkeley?’

‘Het is in Nederland, geloof ik. Trainman deelt geen privégegevens.’

‘En waarom zou hij ook? Net iets voor jou om dat op te zoeken.’

Nique houdt niet zo van dat deel van het werk waarmee ik onze huisvesting veiligstel. ‘Ik hack niet in mijn eigen achtertuin.’

Nique trekt haar wenkbrauwen op. Ze kent me te goed.

‘Echt. Niet als het niet hoeft. En dit is gewoon YouTube.’

Nique werpt nog een blik op het beeldscherm, waar de kat nu melodramatisch op de keukentafel ligt te miauwen. Ik steek mijn hand uit. Mijn vriendin wacht nog even tot de aftiteling verschijnt voor ze aarzelend de telefoon teruggeeft. ‘Kun je hem gewoon volgen, abonneren op dat kanaal?’

‘Jazeker. Maar je hebt wel een adblocker nodig, anders wordt je doodgegooid met reclames voor kattenvoer.’ Ik vraag me ineens af hoeveel tijd er zit tussen zo’n livestream en de relevante reclame. ‘Interessant algoritme, het invoegen van instantreclame. Daarmee valt wel een nieuwe auto te verdienen.’ Of een eigen huis.

‘Was dit live?’

‘Dat was het een paar uur geleden. Meestal deelt hij bewerkte filmpjes.’

‘Nederland. Hoe laat is het daar nu? Scheelt dat een uur of zes?’

Ik zoek het even op. ‘Negen uur later. Het is hier nu elf uur, dus daar is het avond, een uur of acht.’

‘Gek idee, dat daar de dag al voorbij is, terwijl hier de middag nog moet beginnen.’

Achter de toonbank stapelt Tomas, de eigenaar, met veel lawaai kopjes boven op de espressomachine. Hoog tijd voor Nique om aan de slag te gaan.

‘Ik ga zo naar de tattooshop,’ zeg ik wanneer ze even later het espressoapparaat bedient voor een cappuccino en een latte-to-go.

Nique kijkt op. ‘Mooi. Doe jij dan straks boodschappen? Iets van pasta. En koffie, waxinelichtjes en fruit. En maandverband.’ Ze draait zich om en begint melk op te schuimen.

Ik kijk in mijn portemonnee. ‘Heb jij nog iets van een tientje ofzo? Ik heb niet genoeg.’

‘Is het nu alweer op?’ Nique fronst haar wenkbrauwen.

‘Die nieuwe tekenspullen...’ herinner ik haar.

Nique geeft me een paar bankbiljetten. ‘Laat die waxinelichtjes en koffie anders maar zitten.’ Het hartje dat ze met het melkschuim in de koffiekop giet is vast niet voor mij bedoeld. Ze vindt dat ik zoals altijd te veel geld heb besteed in de kunstwinkel.

‘Niet alles meteen uitgeven. Mijn beltegoed is bijna op.’ Ze overhandigt de cappuccino aan de klant.

‘Misschien betaalt Jack wel meteen voor de tattoos,’ zeg ik om Nique eraan te herinneren dat mijn tekenwerk ook af en toe wat oplevert.

2

LUUK

Verontwaardigd hinkt Loco met een sliert verband door de keuken. Dat ziet er zo komisch uit dat Luuk er een filmpje van maakt, tot er meer verband rond de keukentafelpoot slingert dan rond Loco's pootje. De wond is nog niet helemaal dicht. Loco doet wel zielig, ze racet niet langer door het huis als de locomotief waaraan ze haar naam te danken heeft. Luuk belt de dierenarts en zet de draagmand klaar. Hij kan het niet laten om haar te filmen wanneer ze door de gang vlucht. Ondanks haar gewonde pootje is het een heel geworstel om Loco in de draagmand te krijgen. Uiteindelijk lukt het hem met enkele kattensnoepjes, en niet zonder enige schrammen op te lopen. Het stelt hem wel enigszins gerust: een dier dat zo levendig is, kan niet ernstig gewond zijn. Wanneer de kat eenmaal in de mand zit, doet hij de tuindeuren op slot. Hij controleert of de camera's die de buitenboel in de gaten houden werken, en loopt dan door de lange gang om de achterdeur aan de kant van de Oudwijkerlaan op het nachtslot te draaien. Het is onnodig, de deur is in geen weken open geweest. Hij checkt ook deze camera. De kelderdeur is op slot, de kamerdeuren zijn dicht. Opgelucht slaakt hij een diepe zucht. Nu kan hij ontspannen. Toch? Hij pakt de kattenmand op en bindt hem achter op de fiets die in de hal aan de voorzijde tegen de tegelwand staat. Even denkt hij de stem van zijn moeder

te horen: 'Geen fietsen in de hal!' Maar die stem zwijgt al jaren, en zelfs zijn vader hield zich nooit aan het verbod.

Eenmaal buiten, met de voordeur op slot en de camera gecontroleerd, aarzelt hij. Een vreemd gevoel bekruipt hem. Heeft hij de balkondeuren aan de voor- en achterkant van het huis gesloten? Hij is er vrijwel zeker van. Hij pakt zijn sleutel al om terug te gaan wanneer Loco begint te mauwen. Je kunt ook te veel willen controleren, besluit hij, genoeg is genoeg.

'Fietstochtje, Loco!' probeert hij de kat gerust te stellen. 'Lekker langs het Wilhelminapark.'

De kat negeert hem. Obstinaat beest. Eerst doen wat niet mag, en dan het baasje de schuld geven.

Luuk zet de GoPro-camera op het stuur aan. Hij experimenteert nog met het ding, het is een leuke manier om Utrecht in beeld te brengen terwijl hij fietst. Een blik op zijn smartwatch doet hem beseffen dat het gedoe om Loco te pakken te krijgen veel tijd heeft gekost. Nu ja, snel fietsen kan hij wel. En hoe sneller hij is, des te eerder kan hij Loco thuis weer loslaten. Hopelijk blijft het droog tot die tijd.

Er zit niemand in de wachtkamer, toch duurt het een tijd voordat ze geholpen worden. Luuk kijkt op zijn horloge: een halfuur al. Had hij die balkondeuren nou echt gesloten of herinnert hij zich de handeling van gisteren? Nog vijf minuten kruipen voorbij, dan kunnen ze eindelijk naar binnen.

'Ha, daar hebben we Loco.' De dierenarts begroet de verontwaardigde kat het eerst. 'Hoi Luuk.'

Luuk vergeet de balkondeuren wanneer de dierenarts bezig is. De wond blijkt een snee in een voetkussentje te zijn, die wordt gehecht en verbonden. De dierenarts strijkt over de grijsge-streepte vacht en helpt Luuk om Loco weer in de mand te leggen.

'Ben je met de auto?' vraagt hij, als ze in de lobby staan waar de druppels van een stortbui strepen trekken over de ramen.

Luuk schudt zijn hoofd. 'Ik heb geen auto. Maar op dit soort dagen zou ik er wel een willen.'

Er zit niets anders op dan zijn regenjas over de mand te drape-
ren en in zijn T-shirt naar huis te fietsen. Bij een bushokje schuilt
hij even. De wind waait regenslierten langs de ruiten en op zoek
naar beschutting kruipt hij met Loco in de hoek. Hij rilt in zijn
doorweekte shirt. Met zo'n sterke windvlaag kunnen de balkon-
deuren aan de achterzijde wel openwaaien. En hoe ver is het nou
helemaal? Nog zeven minuten misschien, minder als hij door-
trapt.

Doornat komt hij aan. De sleutels vallen uit zijn verkleumde
hand. Wanneer hij bukt om ze op te rapen, bekruipt hem ineens
het gevoel dat hij wordt bekeken. Vluchtig kijkt hij om. Maar
niemand vertoont zich op straat, niemand heeft belangstelling
voor een half verzopen fietser.

Hij rijdt zijn fiets druipend en wel de hal in en trekt zijn jas van
de kattenmand. Loco bekijkt hem met een half oog door de tra-
lies, alsof ze zich afvraagt waarom het water van zijn haar op de
vloer drupt.

Hij draait de voordeur snel op het nachtslot, legt Loco in een
mand in de keuken en rent naar boven. Alle balkondeuren zijn
op slot. Iets rustiger controleert hij de andere deuren, en haalt
dan een zwabber om de entree droog te maken.

Na een warme douche kan hij eindelijk naar de treinenkamer.
Eindelijk tijd om alles weer netjes op en naast de rails te zetten,
de schade aan enkele dennenbomen te herstellen, en de camera
opnieuw op de locomotief te monteren.

Zijn telefoon piept. Een appje van een collega. Ze hebben nog
geen bevestiging gekregen dat hij aanwezig zal zijn bij de confe-
rentie in Groningen. Hij komt toch?

O, hemel, hij had beloofd een praatje te houden over modellen
in de logistiek. Daar kan hij niet meer onderuit.

Ja, ik ben er.

Mooi, dan reserveer ik een hotelkamer.

Een hotelkamer? Hij begint te typen maar wist dan de letters weer. Een nacht in een hotel. Ze zouden hem een watje vinden als hij zegt dat hij liever thuis slaapt. Eén nacht, dat moet hij kunnen overleven. Niemand slaapt lekker in een ander bed, hij moet niet zeuren.

Onrustig gaat hij op zijn kruk zitten. Niet aan denken, geen paniek. Gewoon straks een filmpje maken, die van Loco hebben altijd veel succes. Maar eerst even een rondje met de trein, zijn eerste trein, rondom het eerste emplacement dat hij en zijn vader samen maakten. Het worden zeven rondjes. Daarna pakt hij zijn laptop en monteert het filmpje van Loco met de verbandsliert.

3

HARRIET

Er staat een Porsche voor Jackdaw Tattoos. Een splinternieuwe volgens mij, al gaat de glans verborgen onder een laag stof en zijn de bumper en motorkap bezaaid met verdroogde insecten. Ik vraag me af of de auto van een klant is of dat ik Jack meer moet gaan vragen voor mijn schetsen.

Jack kijkt op wanneer ik zijn winkel binnenloop. ‘Ha, daar ben je, heb je wat mooie katten meegebracht?’

Hij draagt een T-shirt met een kauw erop, en tussen de draken en rondborstige dames aan de wanden hangen diverse raven en kauwen. Op de toonbank staat een opgezette uil. Jack heeft mij nodig voor de honden en katten.

Voor hem zit een klant in een dure leren jas, die zich diep over boeken met tekeningen buigt. Een slordige bos blond haar verbergt het gezicht.

Ik hoop dat ik hem of haar een ontwerp kan slijten. ‘Dat denk ik wel, Jack.’

Bij het horen van mijn stem, kijkt de klant om. ‘Hé Harriet.’

‘Hé Tippie!’

Het moet twee jaar geleden zijn dat ik Xantippe voor het laatst zag, en de tijd is haar gunstig gezind geweest. Ze is wat voller in haar gezicht, alsof ze tegenwoordig regelmatig en goed eet, en de ogen achter haar bril staan helder. Een designerbril, zo te zien,

en een jas die meer kost dan een maand huur. Als hacken haar zoveel oplevert, kan het niet legaal zijn.

‘Is die Porsche van jou?’

‘Mooi, hè? Eerlijk verdiend.’

Ik kijk haar aan.

‘Echt waar. Software verkocht.’

Xantippe was een whizzkid toen ik haar leerde kennen in een kraakpand. Nu is ze ouder, wijzer, en succesvol.

‘Je ziet er goed uit.’ Al zie ik dat er kauwgom aan de mouw van haar jas plakt, en haar zijden bloes is gekreukt en zit vol koffie-vlekken.

‘Jij ook. Nog steeds met Nique?’

Ik knik. ‘Op zoek naar een tattoo?’ Er staat een kitten op haar linkerarm en een lapjeskat op de rechter.

‘Elk succes vier ik met een nieuwe tattoo. Heb jij nog iets moois?’

Ik haal de schetsen uit mijn tas. ‘Vertel!’

Terwijl ze door de tekeningen bladert, vertelt ze over de software die ze aan een bedrijf heeft verkocht. ‘VerityView, ken je dat?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Was je niet bezig met kunstmatige intelligentie, iets met een zoekmachine?’

‘Precies, die heb ik dus verkocht. Gezichtsherkenning. Met mijn programma kun je foto’s gebruiken om personen op te sporen op het internet. Zelfs justitie gebruikt het.’

Ze bestudeert een van mijn kattentekeningen. ‘Je zou VerityView kunnen beschouwen als een digitale detective.’ Langzaam slaat ze een blad om. ‘Heb je nog een kat met grote ogen?’

Ik pak een ander schetsboek. ‘Deze?’

‘Ja!’

Terwijl ze met Jack over de prijs onderhandelt, staar ik naar de zwarte wanden vol schetsen. Ik wilde dat ik hem kon inseinen dat hij niet zuinig hoeft te zijn. Gelukkig heeft hij de Porsche ook gezien.

Xantippe praat nog even met me over kunstmatige intelligentie en over het werken voor een klant. Ik programmeer best graag, maar zoals Xantippe maandenlang aan hetzelfde werken, dat trekt me niet. En ook niet voor managers die steeds vragen of het al af is, zoals ze vertelt. Maar inmiddels is haar project klaar en getest en is de rekening betaald. En even later de mijne ook.

‘Je zou VerityView kunnen beschouwen als een digitale detective.’ De zin blijft in mijn hoofd hangen. Na het avondeten, wanneer Nique zwijmelt bij de graven en prinsessen van Bridgerton, open ik een webbrowser en bekijk vol interesse het promotiefilmpje op de website van VerityView. De woorden Live, Reality, Track en View schieten over het scherm. De letters vliegen uit de woorden en dansen door elkaar tot ze het woord Verity vormen, waarheid. View verhuist achter Verity, en de bovenlijn van de T verlengt, totdat hij over de andere letters reikt, VeriTtyView. Heel gelikt allemaal.

Doodeng, eigenlijk.

Is het vreemd dat ik besluit dat ik er meer van wil weten?

De website van VerityView oogt alom rechtschapenheid, door de betrouwbare – en saaie – look van een overheidsinstelling. Zelfs overheidsinstanties maken gebruik van hun diensten, als je de website mag geloven. In een introfilmpje laten ze duidelijk zien hoe ze werken. Je hoeft alleen maar een foto te uploaden, en de intelligente software van VerityView doorzoekt een database met zowat alle beelden met gelijke kenmerken. En dat gaat heel ver, de database vult zich met alles wat onschuldige en minder onschuldige burgers online zetten.

Het is goed werk wat de software doet. Zo worden kinderen op kinderpornofilmpjes herkend, de kinderen opgespoord en verkrachters aangehouden. VerityView brengt ook vermiste personen thuis, volgens filmpjes van de succesverhalen van een coldcaseteam. En dat werkt dus wereldwijd.

Instanties kunnen blijkbaar een soort abonnement afsluiten voor de diensten van VerityView. Behalve de zoekservice bieden ze ook adviezen over beveiliging. Ik speur de website af tot ik op een enigszins verborgen pagina zie dat ze ook diensten ontwikkelen om personen te volgen. Er is al een pilot bezig: De virtuele detective. Deze volgt de gezochte mensen via openbare camera's. Je kunt een account afsluiten om mee te kijken. Zo is er werkelijk niets meer veilig voor de overheid.

Ik kijk onze studio rond. De keukenhoek en het tafeltje met twee stoelen voor het raam, het bed – waarop Nique verdiept is in hoepelrokken en kastelen, in een serie die ik zelf voor haar heb gedownload. Ik sluit de gordijnen en controleer of de sticker nog stevig over mijn eigen webcam zit geplakt. Niemand zal mijn beelden stelen. Er bestaan geen foto's van mij online, en van Nique ook niet. Ik heb er wel een paar van haar op mijn telefoon, maar daar kan niemand bij. Onze prepaid-accounts zijn niet op naam, en niet naar ons te herleiden.

Nieuwsgierigheid en ambitie zijn mijn valkuilen. Kan ik dieper in het systeem kijken? Het lokt mij met zijn kille overheidslook. Wanneer ik zwakheden ontdek zou ik ze aan Xantippe kunnen melden. Als zij iets heeft ontwikkeld is het vast goed beveiligd. Maar hoe goed?

Is haar software opgewassen tegen mijn nieuwsgierigheid? Ik zwicht voor de verleiding en speur verder. Een cliënt kan een account maken en inloggen. Vanaf dat moment staat hij alleen nog bekend met zijn gebruikersnaam. Daar zijn niet te veel zwakheden, al lukt het me uiteindelijk wel om binnen te komen via een proefaccount.

Nique strijkt over mijn rug als ze naar de badkamer gaat om haar tanden te poetsen. Ik glimlach. 'Ik kom zo.'

Wat is het dat mij lokt om dieper en dieper te gaan? Ik weet het niet. Misschien is het de mededeling dat ze alles doen om de veiligheid van de speurders te garanderen. Misschien komt het

door mijn aversie tegen instanties en autoriteiten, iets wat ik met de meeste hackers deel.

Nique kijkt naar me voor ze in bed stapt. Ik ken die blik, die lichte frons, ze vraagt zich af of ik wel legaal bezig ben. Tja liefje, hoe legaal denk je dat ik Bridgerton heb gedownload? Ik glimlach naar haar, zet mijn computer aan het werk en ga mijn tanden poetsen.

Nique is diep in slaap wanneer ik verderga. Het is niet de eerste keer dat ik een nacht doorhaal om ergens binnen te komen, en het lukt me. Tegen de ochtend kan ik de nieuwe superuser LocoCat13 alle rechten toekennen die ik maar op VerityView kan vinden. Ik snuffel wat rond. Er ligt zoekwerk genoeg voor overheidsinstanties. Verdachten, vermiste vrouwen, en kinderen van wie de gezichten op pornovideo's zijn gevonden.

De virtuele-detectivekant, waarbij verdachten gevolgd kunnen worden, is behoorlijk actief. Wat ik er zie is verontrustend. Met een app krijg je de liveversie van VerityView. Ik wurm me ertussen en kan zo meekijken. Zomaar, live, met de beelden van iemand die door justitie wordt gezocht. Ineens krijg ik het er koud van. Niet vanwege Nique die achter mij in bed ligt, maar vanwege het gevoel dat er overal camera's zouden kunnen zijn die zien wat ik aan het doen ben: inbreken in een bedrijf. Ik stop met speuren, en wis mijn zoekgeschiedenis.

Het is best deprimerend. Je kunt haast niks meer online zetten of het wordt wel gebruikt. Misschien is het plaatsen van filmpjes van modeltreinen het enige veilige wat je nog kunt doen.